

„Треба нам консензус о Косову“. Ову реченицу је небројено пута пре и после избора за председника изговорио Томислав Николић, а потом и његови сарадници, почев од Марка Ђурића па до Александра Вучића, који је, после повратка из САД додао да нас очекују „болна решења“.

Ја сам, наравно, увек за консензус – око Косова и иначе. (Узгред речено, „консензус“ је само у извесној мери модернија и политички коректнија реч за ону вечно призивану, а ретко присутну „српску слогу“.) Дакле, хоћемо консензус, треба нам консензус. Али – чији и о чему консензус? Говоримо ли о консензусу јавности или о консензусу политичких странака тренутно заступљених у парламенту? Говоримо ли о консензусу у условима када нам се, готово свакодневно, објављује, потура и спинује како је Косово „терет“ којег је најбоље да се што пре ратосиљамо (па се тако, на пример, чувеном писцу у уста ставља лажна изјава о томе како Косово треба „цивилизовано предати“) и када се у новинама и на телевизијама са националном фреквенцијом свакодневно емитују вести и извештаји у којима се функционери приштинских институција већ рутински и редовно, без ограде и наводника, именују као председник Косова, „косовски премијер“, „косовска влада“. А угледна српска новинска агенција се званично се обраћа Новој српској политичкој мисли са дописом да њиховим вестима нипошто не мењамо смисао на тај начин што наведене институције и функције приштинских званичника стављамо под наводнике!?

Заиста нам треба консензус. Макар као што је грчки по питању Македоније. Или македонски по питању свог имена. Или хрватски по питању „домовинског рата“ или границе са Словенијом. Или кипарски по питању северног Кипра. А до консензуса се може доћи само отвореним разговором у коме мора бити места и за ставове и ствари који нам се се не допадају. При том не мислим да је аутоматски „издаја“ то ако у новој влади уместо министарства за Косово и Метохију имамо „канцеларију“ за КиМ – мада би за тај потез ваљало понудити неко објашњење. Не мислим ни да су аутоматски јеретичка или издајничка размишљања која позивају на „разграничење“, „корекцију границе“ и „историјско помирење“, а што су мање-више само еуфемизми за стару идеју о подели Косова. (Мада шеф државе ипак мора бити малчице опрезнији и уздржанији од колумнисте или неодговорног опозиционара када о тим стварима говори.)

Ипак, прича о „консензусу“, а нарочито о „болним решењима“ која нас чекају у вези са Косовом, може имати јанусовско лице. Наиме, може бити одговоран апел за решавање најтежег државног проблема, али може бити и маневар да се на брзака, док траје

„одисај“ због формирања нове владе, док трају постизборна еуфорија и депресија на једној и другој страни, док се присталице победника радују, бивша власт налази у пометњи, а остали свет одмара од политике и мучне и дуге полугодишње изборне кампање, да се, дакле, у том интересном одраде неке од најнепријатнијих ствари из вашингтонске и бриселске „косовске агенде“ са којом су и због које су Филип Рикер и Филип Гордон долазили у Београд, Ивица Дачић ишао у Берлин, а Александар Вучић у Вашингтон. А, тренутак је у том погледу готово идеалан. Демократе ће још неко време бити забављене о свом јаду, а и иначе не би – чак и пре Тадићевог руковања са Хашимом Тачијем, а поготово после тога – смели ни хтели ту много да таласају. ЛДП, странци, НВО-исти, западни амбасадори и мањинци би, разуме се, били одушевљени. Дакле, остаје само црква, донекле ДСС, десетковани радикали и понеки усамљени интелектуалац, а они ни у боље време нису успевали да артикулишу озбиљнији отпор.

У том светлу, вреди подсетити како је и бивша влада управо током свог првог лета, односно непосредно након формирања, прихватила Еулес и вратила повучене српске амбасадоре у земље које су признале Косово. У том светлу било би добро знати шта су то нови српски званичници изјављивали и обећавали својим саговорницима по Вашингтону, Берлину и Београду. И у том светлу је прича о „сто дана“ које, тобоже, треба дати влади пре него што је почнемо критиковати само прича за малу политичку децу, или, пак, за нормална друштва, где не прети опасност да се најважнија државна питања преламају преко колена и решавају испод жита, кришом од јавности и грађана.

Дакле, да резимирамо. Транспарентност – свакако! Консензус – апсолутно! Али никако и нипошто под опасном паролем – опасном баш зато што садржи и зрно истине – о томе како су „они претходни“ све забрљали, упропастили и издали припремати терен за даље брљање, предају и издају. Није довољно само понављати да „никада нећемо признати Косово“, него треба видети и шта се конкретно чини у вези са тим, шта ће бити са српским институцијама на северу КиМ, шта ће бити са судом, безбедношћу, финансијама. Јер, капитулација је капитулација, без обзира да ли је мастило којим се потписује црвено, жуто или плаво.

Посебно велики притисак ће бити на Николића, коме се већ, као нека врста додатног охрабрења да повуче „храбре потезе“ поводом косовског питања, спремају ласкава поређења са великим конзервативним претходницима – Де Голом који је својевремено напустио Алжир, или Ричардом Никсоном који је направио велики гест отварања према комунистичкој Кини. Зато треба одмах рећи јасно и гласно: онај ко „препусти“ Косово и Метохију неће постати никакав „српски Де Гол“ – што је, узгред речено, још један перфидан спин којим се одрицање од историјског и симболичког језгра националног идентитета пореди са Де Головим повлачењем из једне, истина, веома важне француске прекоморске колоније – већ само „српски Квислинг“, са великим и малим

Косово, консензус, капитулација

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 24 јул 2012 18:06

словом. Уосталом, да би се било Де Гол треба најпре бити истакнути генерал, ратни херој и ослободилац, па тек онда, евентуално, размишљати о „болном решавању“ тешких националних питања.

Дакле, не треба нам никакав „Де Гол“, никакве „цивилизоване предаје“, „храбра решења“ и сумњиви експерименти. Ево им разорене привреде, културе, курса динара, корупције, задужености и трговинског дефицита – па нека ту егзерцирају своју памет, храброст и „болна решења“. А Косово нека оставе на миру – тачније, нека се труде да не погоршавају ствар, нека не чине нове и једностране концесије косовској државности, нека задрже међународноправни статус кво, а коначно решење нека „кукавички“ оставе за неко друго, можда, боље време и боље наследнике. Не знам да ли је то храброст или кукавичлук, али знам да је то, у датим околностима, разуман, патриотски и државотворан приступ. Који може бити „болан“ само ономе ко је, далеко било, поменимо то само као невероватну хипотезу, некоме негде, рецимо, у замену за подршку око формирања владе, обећао да ће у најскорије време „решити Косово“.

Уколико, пак, таквих обећања није било – утолико боље. И утолико ћемо сви лакше доћи до оног заиста неопходног консензуса о којем говоре председник и његови сарадници.